Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (deseto prošireno vijeće)

20. siječnja 2021.*

„Ekonomska i monetarna unija – Bankarska unija – Jedinstveni mehanizam za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava (MRU) – Jedinstveni fond za sanaciju (SRF) – Određivanje *ex ante* doprinosa za 2015. i 2018. – Odbijanje zahtjeva za novi izračun i povrat doprinosa – Tužba za poništenje – Akt koji se može pobijati – Dopuštenost – Institucija kojoj je oduzeto odobrenje – Članak 70. stavak 4. Uredbe (EU) br. 806/2014 – Pojam ‚promjena statusa' – Članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe (EU) 2015/63"

U predmetu T-758/18,

ABLV Bank AS, sa sjedištem u Rigi (Latvija), koji zastupa O. Behrends, odvjetnik,

tužitelj,

protiv

Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB), koji zastupaju J. Kerlin i P. Messina, u svojstvu agenata, uz asistenciju B. Meyringa, S. Scheloa, T. Klupscha i S. Ianca, odvjetnika,

tuženika,

koji podupire

Europska komisija, koju zastupaju D. Triantafyllou, A. Nijenhuis i A. Steiblytė, u svojstvu agenata,

intervenijent,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje SRB-ova dopisa od 17. listopada 2018. kojim je SRB odbio tužiteljev zahtjev, s jedne strane, za ponovni izračun njegova *ex ante* doprinosa za 2018. i povrat preplaćenog iznosa i, s druge strane, za povrat dijela njegova *ex ante* doprinosa za 2015. nakon što mu je Europska središnja banka (ESB) oduzela odobrenje za rad,

OPĆI SUD (deseto prošireno vijeće),

u sastavu: S. Papasavvas, predsjednik, A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk i G. Hesse (izvjestitelj), suci,

tajnik: P. Cullen, administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 6. srpnja 2020.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

I. Okolnosti spora

1 Tužitelj ABLV Bank AS bio je odobrena latvijska kreditna institucija do 11. srpnja 2018., kad mu je Europska središnja banka (ESB) oduzela odobrenje za rad (vidjeti t. 11. ove presude). Do tog datuma tužitelj je bio „značajan subjekt" te je po toj osnovi bio podvrgnut ESB-ovu nadzoru u okviru jedinstvenog nadzornog mehanizma (SSM).

2 U skladu s člankom 103. Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava te o izmjeni Direktive Vijeća 82/891/EEZ i direktiva 2001/24/EZ, 2002/47/EZ, 2004/25/EZ, 2005/56/EZ, 2007/36/EZ, 2011/35/EU, 2012/30/EU i 2013/36/EU te uredbi (EU) br. 1093/2010 i (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća (SL 2014., L 173, str. 190.), Republika Latvija osigurava prikupljanje doprinosa na godišnjoj razini od institucija s odobrenjem za rad na njezinu državnom području.

3 Stoga je tužitelj u prosincu 2015. primio obavijest o dugovanju Finanšu un kapitāla tirgus komisije (Komisija za financijska tržišta i tržišta kapitala, Latvija) u kojoj ga se obavještava o iznosu koji duguje na ime svojeg *ex ante* doprinosa za 2015. Radilo se o iznosu od 1 338 112,40 eura.

4 Taj doprinos, koji je tužitelj platio, zatim je u skladu s Međuvladinim sporazumom o prijenosu i objedinjavanju doprinosa Jedinstvenom sanacijskom fondu (SRF), potpisanim u Bruxellesu 21. svibnja 2014. (u daljnjem tekstu: AIG), prenesen SRF-u.

5 United States Department of the Treasury (Ministarstvo financija Sjedinjenih Država, Sjedinjene Američke Države) objavio je 13. veljače 2018. posredstvom Financial Crimes Enforcement Networka (mreža za borbu protiv financijskog kriminala FinCEN) prijedlog mjere za označavanje tužitelja kao institucije koja predstavlja veliki rizik u području pranja novca, u skladu s odjeljkom 311. Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Acta (USA PATRIOT Act) (Zakon o ujedinjavanju i ojačavanju Amerike osiguravanjem prikladnih sredstava za otkrivanje i suzbijanje terorizma). Nakon te objave, tužitelj više nije mogao izvršavati plaćanja u američkim dolarima te se suočio s valom podizanja depozita.

6 Osim toga, ESB je zadužio Komisiju za financijska tržišta i tržišta kapitala da uvede moratorij kako bi se tužitelju dalo vremena da stabilizira svoju situaciju.

7 ESB je 23. veljače 2018. zaključio da tužitelj propada ili je vjerojatno da će propasti u smislu članka 18. stavka 1. Uredbe (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. srpnja 2014. o utvrđivanju jedinstvenih pravila i jedinstvenog postupka za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava u okviru jedinstvenog sanacijskog mehanizma i jedinstvenog fonda za sanaciju te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL 2014., L 225, str. 1.). Istog dana Jedinstveni sanacijski odbor (SRB) u svojoj Odluci SRB/EES/2018/09 zaključio je da sanacijska mjera u pogledu tužitelja nije nužna u javnom interesu.

8 Tužiteljevi dioničari 26. veljače 2018. pokrenuli su postupak kojim se tužitelju omogućilo da okonča vlastitu likvidaciju te su Komisiji za financijska tržišta i tržišta kapitala podnijeli zahtjev za odobrenje njegova dobrovoljnog likvidacijskog plana.

9 SRB je Odlukom SRB/ES/SRF/2018/03 od 12. travnja 2018. o izračunu *ex ante* doprinosa za 2018. odobrio *ex ante* doprinose za 2018.

10 Komisija za financijska tržišta i tržišta kapitala obavijestila je tužitelja dopisom od 27. travnja 2018. da je SRB donio odluku o *ex ante* doprinosima za 2018. te mu je naznačila iznos koji treba platiti. Iznos *ex ante* doprinosa koji je tužitelj dugovao za 2018. iznosio je 1 850 285,83 eura. Tužitelj je taj iznos platio 3. srpnja 2018.

11 ESB je 11. srpnja 2018., nakon prijedloga Komisije za financijska tržišta i tržišta kapitala, donio odluku o oduzimanju tužitelju odobrenja za rad.

12 Tužitelj je dopisom od 17. rujna 2018. od SRB-a zatražio povrat dijela doprinosa plaćenih za 2015., novi izračun *ex ante* doprinosa koji duguje za 2018. i povrat iznosa preplaćenih na ime *ex ante* doprinosa.

13 SRB je odgovorio tužitelju dopisom od 17. listopada 2018. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka). SRB je u tom dopisu najprije sažeo tužiteljev zahtjev, koji se odnosio, s jedne strane, na njegov *ex ante* doprinos za 2018. i, s druge strane, na njegov *ex ante* doprinos za 2015. Nadalje, što se tiče *ex ante* doprinosa za 2018. SRB je – citirajući tekst članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014 i članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 od 21. listopada 2014. o dopuni Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća u vezi s *ex ante* doprinosima aranžmanima financiranja sanacije (SL 2015., L 11, str. 44.) – smatrao da se ni u jednoj odredbi tih dviju uredbi nije predviđao novi izračun ili povrat koji je zatražio tužitelj. SRB je naveo da je, suprotno onomu što je u svojem zahtjevu tvrdio tužitelj, ESB-ovo oduzimanje odobrenja za rad kreditnoj instituciji predstavljalo promjenu statusa u smislu članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63. Stoga je smatrao da ESB-ova odluka od 11. srpnja 2018. koja se odnosi na tužitelja nije utjecala na godišnji doprinos koji tužitelj duguje za 2018. niti se njome SRB-u nalagao ponovni izračun ili povrat dijela doprinosa u pitanju. Napokon, kada je riječ o *ex ante* doprinosima za 2015., SRB je pojasnio da su doprinosi koje prikupljaju države članice bili preneseni na SRF u skladu s člankom 3. stavkom 3. AIG-a. Smatrao je da subjekti koji su platili *ex ante* doprinose za 2015. i kojima je potom oduzeto odobrenje za rad nisu imali pravo na povrat tih *ex ante* doprinosa ni pravo na povrat bilo kojeg drugog uredno plaćenog *ex ante* doprinosa u skladu s člankom 70. stavkom 4. Uredbe br. 806/2014. SRB je zaključio da s obzirom na te elemente nije bio u položaju da ponovno izračuna tužiteljeve *ex ante* doprinose za 2018. niti da mu vrati preostali iznos *ex ante* doprinosa plaćenog za 2015. jer mu je ESB oduzeo odobrenje za rad.

II. Postupak i zahtjevi stranaka

14 Tužitelj je tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 21. prosinca 2018. pokrenuo ovaj postupak.

15 Rješenjem predsjednika osmog vijeća Općeg suda od 30. travnja 2019. Europskoj komisiji odobrena je intervencija u potporu SRB-ovim zahtjevima.

16 Budući da je sastav Općeg suda izmijenjen odlukom od 21. listopada 2019., predsjednik Općeg suda dodijelio je predmet novom sucu izvjestitelju, koji je raspoređen u deseto vijeće.

17 Mjerom upravljanja postupkom od 11. svibnja 2020. Opći sud pozvao je stranke da odgovore na nekoliko pitanja.

18 Komisija i SRB odgovorili su na postavljena pitanja dopisima od 4. i 12. lipnja 2020.

19 Tužitelj je dopisom od 12. lipnja 2020. također odgovorio na pitanje koje mu je postavio Opći sud. Dopisom od 29. lipnja 2020. tužitelj je podnio svoja očitovanja o SRB-ovim i Komisijinim odgovorima na drugo pitanje koje je Opći sud postavio u okviru mjere upravljanja postupkom od 11. svibnja 2020.

20 Opći je sud na prijedlog svojeg desetog vijeća, primjenom članka 28. svojeg Poslovnika, odlučio uputiti predmet proširenom sastavu suda.

21 Stranke su iznijele svoja usmena očitovanja te su odgovorile na pitanja koja im je Opći sud postavio na raspravi održanoj 6. srpnja 2020.

22 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži SRB-u snošenje troškova.

23 SRB od Općeg suda zahtijeva da:

– odbaci tužbu kao nedopuštenu ili, podredno, odbije kao neosnovanu;

– naloži tužitelju plaćanje svih sudskih i pravnih troškova koji su nastali SRB-u.

24 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu kao neosnovanu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

III. Pravo

A. Dopuštenost

25 SRB ponajprije ističe da je tužba u cijelosti nedopuštena. U biti, kao prvo, tvrdi da pobijana odluka ne čini akt koji se može pobijati u smislu članka 263. UFEU-a. SRB nije izvršavao zakonom propisanu ovlast s ciljem da prouzroči pravne učinke koji mogu utjecati na tužiteljeve interese na način da mijenjaju njegovu pravnu situaciju. Pobijana odluka ima informativni karakter. Kao drugo, SRB je potvrdio da je imao sumnje o tome ispunjava li tužitelj uvjet izravnog utjecaja. Kao treće, SRB smatra da tužitelj ne može zahtijevati poništenje pobijane odluke za razdoblje koje je prethodilo oduzimanju njegova odobrenja za rad, odnosno za razdoblje od 23. veljače do 11. srpnja 2018., s obzirom na to da se njegov zahtjev od 17. rujna 2018. nije odnosio na to razdoblje.

26 Tužitelj ističe da je pobijana odluka negativna odluka kojom se nesumnjivo odbija njegov zahtjev. Smatra da se na njega ta odluka izravno odnosi jer je on njezin adresat. Osim toga, tužitelj tvrdi da je u pobijanoj odluci SRB odbio svaki eventualni novi izračun ili povrat. On stoga smatra da se u prilog svojoj tužbi može pozvati na razdoblje nakon 23. veljače 2018., datuma donošenja SRB-ove odluke o neusvajanju sanacijskog programa, i razdoblje nakon 11. srpnja 2018.

27 Kao prvo, kad je riječ o pobojnosti pobijane odluke, valja podsjetiti na to da se, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, „aktima koji se mogu pobijati” u smislu članka 263. UFEU-a smatraju svi akti koje su donijele institucije Europske unije čiji je cilj proizvoditi obvezujuće pravne učinke, bez obzira na to u kojem su obliku (vidjeti presudu od 25. listopada 2017., Rumunjska/Komisija, C-599/15 P, EU:C:2017:801, t. 47. i navedenu sudsku praksu).

28 Akt koji je isključivo informativne naravi ne predstavlja akt koji se može pobijati u smislu članka 263. UFEU-a (vidjeti u tom smislu rješenje od 4. listopada 2007., Finska/Komisija, C-457/06 P, neobjavljeno, EU:C:2007:582, t. 36.).

29 Kako bi se utvrdilo proizvodi li akt obvezujuće pravne učinke, valja razmotriti njegovu bit. Ti se učinci moraju ocijeniti s obzirom na objektivne kriterije, poput sadržaja tog akta, uzimajući u obzir, prema potrebi, kontekst njegova donošenja i ovlasti institucije koja mu je autor (vidjeti presudu od 25. listopada 2017., Slovačka/Komisija, C-593/15 P i C-594/15 P, EU:C:2017:800, t. 47. i navedenu sudsku praksu).

30 U ovom predmetu, kada je riječ o sadržaju pobijanog akta, valja podsjetiti na to da je dopisom od 17. listopada 2018. upućenom tužitelju SRB odbio njegov zahtjev koji se odnosio, s jedne strane, na ponovni izračun njegova *ex ante* doprinosa za 2018. i povrat preplaćenog iznosa te, s druge strane, na povrat dijela njegova *ex ante* doprinosa za 2015. nakon što mu je ESB oduzeo odobrenje za rad.

31 U pobijanoj odluci jasno se navodi da SRB smatra da ne može prihvatiti zahtjeve za novi izračun i povrat koje je podnio tužitelj zbog toga što su u suprotnosti s člankom 70. stavkom 4. Uredbe br. 806/2014 i člankom 12. stavkom 2. Delegirane uredbe 2015/63.

32 Što se tiče *ex ante* doprinosa za 2018., navedeno je da „[se] [n]ijednom odredbom [Uredbe br. 806/2014 i Delegirane uredbe 2015/63] ne predviđa novi izračun ili povrat u tom pogledu". Kada je riječ o doprinosima za 2015., SRB navodi da „[i]nstitucije koje su platile *ex ante* doprinos za 2015. i kojima je potom oduzeto odobrenje za rad nemaju pravo na povrat tog doprinosa ili bilo kojeg drugog *ex ante* doprinosa koji je uredno plaćen" i da „[to] proizlazi iz članka 70. stavka 4. Uredbe (EU) br. 806/2014". U dopisu je zaključeno sljedeće: „S obzirom na prethodno navedeno, SRB ne može ponovno izračunati *ex ante* doprinos za 2018. ili vratiti ‚preostali' dio *ex ante* doprinosa za 2015. zbog toga što je ESB oduzeo odobrenje za rad ABLV Banku […]".

33 Dakle, sadržaj pobijane odluke je odlučujući i konačan. Njezin sadržaj, suprotno SRB-ovim tvrdnjama, nije isključivo informativan.

34 Što se tiče konteksta u kojem je pobijana odluka donesena, valja istaknuti da je tužitelj, kao kreditna institucija koja je imala odobrenje za rad do 11. srpnja 2018., s poslovnim nastanom u državi članici sudionici bankarske unije, morao u skladu s Direktivom 2014/59 i Uredbom br. 806/2014 doprinijeti nacionalnom sanacijskom fondu koji je uspostavila Republika Latvija te potom SRF-u putem *ex ante* doprinosa za godine 2015. do 2018.

35 Kad je riječ o SRB-ovim ovlastima, valja podsjetiti na to da je on jedino tijelo nadležno u pogledu izračuna *ex ante* doprinosa svake od institucija i, prema potrebi, za njihov novi izračun u skladu s Uredbom br. 806/2014, osobito s njezinim člankom 70. stavkom 2. i Delegiranom uredbom 2015/63 (vidjeti u tom smislu presude od 3. prosinca 2019., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, t. 45. do 47. i od 28. studenoga 2019., Portigon/SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, t. 71.). SRB je također nadležan za upravljanje SRF-om, odnosno sredstvima koja su uspostavljena putem *ex ante* doprinosa (članak 67. Uredbe br. 806/2014).

36 S obzirom na prethodno navedeno, pobijana odluka je akt koji se može pobijati u smislu članka 263. UFEU-a.

37 Kao drugo, kada je riječ o argumentu koji se odnosi na uvjet izravnog učinka, od kojeg je SRB odustao na raspravi, valja utvrditi da je tužitelj adresat akta čije poništenje traži. Stoga su ispunjeni uvjeti kojima se u članku 263. četvrtom stavku prvom dijelu rečenice UFEU-a podvrgava dopuštenost tužbe.

38 Kao treće, SRB tvrdi da se određeni dijelovi tužbe, odnosno njezine točke 5., 64. i 65. te prilog A.17, mogu razumjeti na način da tužitelj nastoji povratiti iznose koje pripisuje razdoblju od 23. veljače do zaključno 11. srpnja 2018. SRB smatra da, ako i u mjeri u kojoj tužitelj traži poništenje pobijane odluke za razdoblje od 23. veljače do zaključno 11. srpnja 2018., tužbu valja odbaciti kao nedopuštenu.

39 Kad ga je Opći sud o tome upitao na raspravi, tužitelj je potvrdio da osporava pobijanu odluku u cijelosti te se ograničio na traženje njezina poništenja. Pojasnio je da se u okviru ovog spora zahtjev za povrat koji se odnosi na njegov *ex ante* doprinos za 2018. odnosio samo na razdoblje nakon što mu je odobrenje za rad oduzeto.

40 U tim okolnostima valja utvrditi da su točke 5., 64. i 65. tužbe te prilog A.17, u najboljem slučaju, argumenti koje je tužitelj istaknuo kako bi dokazao da je pobijana odluka bila pogrešna, kao što je to, uostalom, istaknuo na raspravi. Suprotno onomu čega se možda SRB pribojavao, ova tužba stoga se ne odnosi na povrat iznosa koji se navodno duguju za razdoblje od 23. veljače do zaključno 11. srpnja 2018.

41 Stoga ne treba prihvatiti argument o postojanju zapreke vođenju postupka koji je istaknuo SRB.

42 Posljedično, predmetna tužba je dopuštena.

B. Meritum

43 Tužitelj u prilog tužbi ističe deset tužbenih razloga. Prvim trima tužbenim razlozima tužitelj u biti prigovara SRB-u da nije pravilno vodio računa o *pro rata temporis* karakteru *ex ante* doprinosa. Četvrti i peti tužbeni razlog temelje se na pogrešnom tumačenju, s jedne strane, članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014 i, s druge strane, članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63. Šesti tužbeni razlog temelji se na povredi načelâ pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja. Sedmi tužbeni razlog temelji se na povredi načela proporcionalnosti. Osmi tužbeni razlog temelji se na povredi načela *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. Deveti tužbeni razlog temelji se na povredi zabrane proturječnog postupanja. Deseti tužbeni razlog temelji se na povredi prava vlasništva i slobode poduzetništva.

44 Opći sud smatra primjerenim zajedno ispitati prvih pet tužbenih razloga. Ostali tužbeni razlozi ispitat će se odvojeno, osim onih koji se temelje na povredi načela *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* odnosno povredi zabrane proturječnog postupanja, koji će se razmatrati zajedno, i to kao posljednji.

1. Dopuštenost tužbenih razloga

45 Kada je riječ o dopuštenosti tužbenih razloga, SRB se u biti ograničava na to da općenito tvrdi da je tužiteljeva argumentacija nejasna i nedovoljno potkrijepljena.

46 U tom pogledu valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 76. točkom (d) Poslovnika, svaka tužba mora sadržavati naznaku predmeta spora i sažeti prikaz tužbenih razloga te ta naznaka mora biti dovoljno jasna i precizna kako bi se tuženiku omogućilo da pripremi svoju obranu, a Općem sudu da provede nadzor, ovisno o slučaju, bez drugih pomoćnih informacija (presuda od 7. ožujka 2017., United Parcel Service/Komisija, T-194/13, EU:T:2017:144, t. 191.).

47 Također treba podsjetiti na to da je, kako bi tužba pred Općim sudom bila dopuštena, osobito nužno da bitni činjenični i pravni elementi na kojima se ona temelji – makar i u sažetom obliku, ali na suvisao i razumljiv način – proizlaze iz samog njezina teksta (presuda od 7. ožujka 2017., United Parcel Service/Komisija, T-194/13, EU:T:2017:144, t. 192.).

48 U ovom predmetu, kako to proizlazi iz točaka 52. do 56., 132., 140., 155. i 168. ove presude, argumentacijom koju je u okviru deset istaknutih tužbenih razloga razvio tužitelj kritizira se odgovor koji je SRB u pobijanoj odluci dao na tužiteljeve zahtjeve za novi izračun i povrat zbog toga što se temeljio na pogrešnom tumačenju primjenjivih odredbi.

49 Valja utvrditi, općenito i podložno onomu što će kasnije biti navedeno u točki 152. ove presude, da su činjenični i pravni elementi na kojima tužitelj temelji tu argumentaciju razumljivi prilikom čitanja deset tužbenih zahtjeva. Isto tako, valja utvrditi da je SRB mogao u odgovoru na tužbu odgovoriti na tu argumentaciju. Opći sud također nije imao problema s identifikacijom tužiteljeve argumentacije prilikom čitanja tužbe.

50 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da je, podložno onomu što će kasnije biti navedeno u točki 152. ove presude, tužiteljeva argumentacija iznesena u deset tužbenih razloga dopuštena s obzirom na zahtjeve iz članka 76. točke (d) Poslovnika.

51 Iz toga slijedi da sve SRB-ove argumente kojima se od Općeg suda traži da tužiteljeve tužbene razloge odbaci kao nedopuštene treba odbiti.

2. Prvih pet tužbenih razloga, koji se temelje na navodnom neuzimanju u obzir **pro rata temporis** *karaktera* **ex ante** *doprinosa, članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014 i članka 12. Delegirane uredbe 2015/63*

52 Kao prvo, tužitelj ističe da se *ex ante* doprinosi plaćaju *pro rata temporis*, s obzirom na to da ih se plaća unaprijed i za točno određena razdoblja tijekom kojih se kreditne institucije koriste pokrićima koja pruža europski sanacijski sustav. Tužitelj najprije ističe da se, s obzirom na to da je izgubio status kreditne institucije, više ne koristi tim pokrićem. Uklanjanje rizika koji je tužitelj predstavljao i koji je bio pokriven SRF-om dovodi do proporcionalnog smanjenja potreba financiranja SRF-a. Tužitelj stoga smatra da ima pravo na djelomičan povrat svojih *ex ante* doprinosa. Nadalje, prema njegovu mišljenju, činjenicom da se tijekom prvih osam godina postojanja SRF-a *ex ante* doprinosi za 2015. moraju oduzeti od godišnjih doprinosa koje duguje svaka kreditna institucija dokazuje se *pro rata temporis* karakter tih doprinosa. Naposljetku, sam SRB u odluci SRB/ES/SRF/2018/03 priznaje da se doprinosi mogu vratiti u dijelu u kojem navodi da se, ako oduzimanje doprinosa za 2015. rezultira negativnim iznosom, odgovarajući iznos plaća instituciji tijekom razdoblja doprinosa u 2018. Tom se odlukom također upućuje na situaciju u kojoj kreditna institucija izgubi svoje odobrenje za rad nakon spajanja. Tužitelj tvrdi da u tom pogledu u takvom slučaju iznosi plaćeni SRF-u nisu izgubljeni jer se oduzimanja iz članka 8. stavka 2. Provedbene uredbe Vijeća (EU) 2015/81 od 19. prosinca 2014. o utvrđivanju jedinstvenih uvjeta primjene Uredbe (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća u vezi s *ex ante* doprinosima jedinstvenom fondu za sanaciju (SL 2015., L 15, str. 1.) dodjeljuju subjektu nastalom spajanjem.

53 Kao drugo, tužitelj ističe da je SRB pogrešno protumačio članak 70. stavak 4. Uredbe br. 806/2014, u skladu s kojim se uredno primljeni doprinosi ne vraćaju. Smatra da izraz „uredno primljeni" valja tumačiti na način da svako plaćanje ima razlog te da se stoga može vratiti ako taj razlog prestane postojati. Njegov zahtjev za povrat temeljio se, među ostalim, na načelu zabrane stjecanja bez osnove. U svakom slučaju, tužitelj tvrdi da se članak 70. stavak 4. Uredbe br. 806/2014 ne primjenjuje na *ex ante* doprinose za 2015. Ti doprinosi nisu bili „primljeni" u skladu s Uredbom br. 806/2014, nego su primljeni u okviru nacionalne mjere kojom se prenosi Direktiva 2014/59.

54 Kao treće, tužitelj smatra da SRB pogrešno tumači članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63. Tvrdi da se u tekstu te odredbe upućuje na „status institucije", a ne na „status kao institucije". Članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 pretpostavlja da je dotični subjekt i dalje institucija. Prema tužiteljevu mišljenju, članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 primjenjuje se u slučaju u kojem pravna ili činjenična situacija bankarske institucije može utjecati na određivanje iznosa doprinosa, ali u kojoj je banka i dalje uključena u mehanizam financiranja sanacije. To nije tužiteljev slučaj i ta se odredba stoga ne primjenjuje. Tužitelj se također u prilog svojoj argumentaciji poziva na članak 7. Delegirane uredbe Komisije (EU) 2017/2361 od 14. rujna 2017. o konačnom sustavu doprinosa za administrativne rashode Jedinstvenog sanacijskog odbora (SL 2017., L 337, str. 6.).

55 Kao četvrto, tužitelj u replici dodaje da SRB prihvaća da se u određenim okolnostima izvrše novi izračuni te da se doprinosi vrate. U tom pogledu valja istaknuti da se u članku 17. stavku 3. Delegirane uredbe 2015/63 dopuštaju novi izračuni i povrati te se također upućuje na članak 17. stavak 4. Delegirane uredbe 2015/63.

56 Kao peto, u svojim očitovanjima na intervencijski podnesak tužitelj ističe da se ovaj predmet razlikuje od onoga u kojem je donesena presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Ovaj se predmet odnosi na „stvarni prestanak postojanja" kreditne institucije i njezinih depozita, dok se navedeni predmet odnosio na preuzimanje talijanske kreditne institucije od njemačke kreditne institucije. Stoga, prema tužiteljevu mišljenju, iz europske perspektive, spajanje u predmetu o kojem je riječ ne utječe na sudjelovanje institucije koja plaća doprinose u financiranju SRF-a. Suprotno tomu, tužitelj je u ovom predmetu prestao sudjelovati u financiranju SRF-a.

57 SRB, koji podupire Komisija, osporava tu argumentaciju.

a) Ex ante *doprinos za 2018.*

58 Tužitelj u biti tvrdi da je ESB-ovo oduzimanje odobrenja za rad tužitelju tijekom razdoblja doprinosa, odnosno tijekom 2018., okolnost na temelju koje mu se daje pravo na novi izračun *pro rata temporis* njegova *ex ante* doprinosa za to razdoblje i stoga povrat dijela iznosa plaćenih na ime njegova *ex ante* doprinosa za 2018. Razdoblje doprinosa za taj novi izračun jest ono od 1. siječnja do 11. srpnja 2018. Preplaćeni iznos iznosi 947 127,55 eura.

59 U skladu s člankom 2. Uredbe br. 806/2014, ona se primjenjuje na kreditne institucije s poslovnim nastanom u državi članici sudionici bankarske unije, poput tužitelja. Kreditna institucija je društvo čija je djelatnost primanje depozita ili ostalih povratnih sredstava od javnosti te odobravanje kredita za vlastiti račun, u skladu s člankom 4. stavkom 1. točkom 1. Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL 2013., L 176, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 13., str. 3.). Kreditne institucije moraju imati odobrenje za rad kako bi obavljale svoje djelatnosti kako je to predviđeno člankom 8. stavkom 1. Direktive 2013/36/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o pristupanju djelatnosti kreditnih institucija i bonitetnom nadzoru nad kreditnim institucijama i investicijskim društvima, izmjeni Direktive 2002/87/EZ te stavljanju izvan snage direktiva 2006/48/EZ i 2006/49/EZ (SL 2013., L 176, str. 338.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 14., str. 105.).

60 Uredbom br. 806/2014 svakoj se instituciji kojoj je odobren rad s poslovnim nastanom u državi članici sudionici nalaže da SRF-u plaća doprinose putem *ex ante* doprinosa, najmanje jednom godišnje. Pojedinačan doprinos svake institucije izračunava se razmjerno iznosu njezinih obveza (isključujući regulatorni kapital), umanjenih za osigurane depozite u odnosu na ukupne obveze (isključujući regulatorni kapital), umanjene za osigurane depozite svih institucija s odobrenjem za rad na državnim područjima svih država članica sudionica (članak 70. stavak 1. Uredbe br. 806/2014).

61 Osim toga, iz članka 69. stavka 1. Uredbe br. 806/2014 i članka 4. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63 proizlazi da je godišnje prikupljanje *ex ante* doprinosa kreditnih institucija uvedeno kako bi se osiguralo da, nakon isteka početnog razdoblja od osam godina počevši od 1. siječnja 2016., raspoloživa financijska sredstva SRF-a dosegnu najmanje 1 % iznosa osiguranih depozita svih institucija s odobrenjem za rad u svim državama članicama sudionicama.

62 Da bi se postigao taj cilj, člankom 4. stavkom 1. i člankom 14. stavcima 1. do 3. Delegirane uredbe 2015/63 od SRB se zahtijeva da izračuna doprinose koji se duguju s obzirom na računovodstvene podatke koji se odnose na posljednje odobrene i potvrđene financijske izvještaje koji su dostupni 31. prosinca godine koja prethodi razdoblju doprinosa, zajedno s mišljenjem ovlaštenog revizora ili revizorskog društva.

63 Tužitelj ne osporava da je 1. siječnja 2018. bio kreditna institucija s odobrenjem za rad s poslovnim nastanom u državi članici sudionici i da je zbog toga morao pridonositi SRF-u. On ne tvrdi da je Odlukom SRB/ES/SRF/2018/03 SRB pogrešno izračunao iznos njegova pojedinačnog doprinosa za 2018. Nasuprot tomu, ističe da mu je ESB oduzeo odobrenje za rad 11. srpnja 2018., da ga je počevši od tog dana isključio iz područja primjene Uredbe br. 806/2014 i da se stoga njegov *ex ant*e doprinos za 2018. mora ponovno izračunati *pro rata temporis*.

64 Kako bi se odgovorilo na pitanja tumačenja istaknuta u okviru ove tužbe i odredio točan doseg članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014 i članka 12. Delegirane uredbe 2015/63, valja uzeti u obzir ne samo njihov tekst već i kontekst i ciljeve propisa kojeg su dio (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 2005., VEMW i dr., C-17/03, EU:C:2005:362, t. 41. i navedenu sudsku praksu).

1) Tumačenje članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014

65 Kada je riječ, kao prvo, o doslovnom tumačenju članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014, valja podsjetiti na to da on glasi:

„Uredno primljeni doprinosi svakog subjekta iz članka 2. [navedenog propisa, odnosno osobito kreditne institucije poput tužitelja,] ne vraćaju se tim subjektima”.

66 Doslovnim tumačenjem članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014 potvrđuje se SRB-ovo stajalište u pobijanoj odluci.

67 Dakle, tekstom članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014 naglašava se nepovratnost *ex ante* doprinosa koji su primljeni u propisanom obliku. Izostanak povrata nesumnjivo proizlazi iz negacije kojom se koristi zakonodavac. Upotrijebljeni izrazi su nedvosmisleni. Nigdje se ne spominje mogućnost prilagođavanja *ex ante* doprinosa na temelju mjesečnog izračuna u slučaju kad institucija izgubi odobrenje za rad tijekom razdoblja doprinosa.

68 Kao drugo, kada je riječ o kontekstu članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014, najprije valja podsjetiti na to da SRB, u skladu s člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014, svake godine mora izračunati pojedinačne doprinose kako bi osigurao da doprinosi svih institucija s odobrenjem za rad na državnim područjima svih država članica sudionica ne premašuju 12,5 % ciljne razine.

69 Stoga, osim ciljne razine koju valja dosegnuti nakon početnog razdoblja, postoji godišnja gornja granica iznosa doprinosa koji se mogu prikupiti od institucija tijekom određene godine tijekom navedenog početnog razdoblja. Stoga je, kako je to SRB pravilno naglasio, izbor kalendarske godine kao razdoblja doprinosa za *ex ante* doprinose posljedica zakonodavčeve namjere da osigura da će se teret nametnut institucijama tijekom početnog razdoblja vremenski raspodijeliti što je moguće ravnomjernije, u skladu s člankom 69. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014. Suprotno onomu što ističe tužitelj, činjenica da su *ex ante* doprinosi godišnji doprinosi znači samo da se „odnose” na određenu godinu, što za posljedicu ima to da se prilagođavanje nužno mora provesti kad institucija tijekom godine izgubi svoje odobrenje za rad.

70 Kao drugo, s jedne strane, valja istaknuti da se *ex ante* doprinosi kojima se financira SRF prikupljaju od subjekata financijskog sektora prije primjene sanacije i neovisno o tome (uvodna izjava 102. Uredbe br. 806/2014). S druge strane, sanacijski instrumenti mogu se primjenjivati samo na subjekte koji

propadaju ili je vjerojatno da će propasti i samo kada je to nužno radi postizanja cilja financijske stabilnosti u javnom interesu (članak 18. stavak 1. Uredbe br. 806/2014; vidjeti također uvodnu izjavu 61. navedene uredbe). Drugim riječima, čak i ako bi propast institucije – koja je uredno platila svoje *ex ante* doprinose – bila izvjesna ili vjerojatna, sanacijska mjera može se donijeti samo ako je nužna u javnom interesu. Propisom se ne utvrđuje nikakva automatska veza između, s jedne strane, plaćanja *ex ante* doprinosa i, s druge strane, sanacije dotične institucije. Kako je to istaknuo SRB, jedino je očuvanje javnog interesa, a ne pojedinačnog interesa institucije, odlučujući čimbenik za korištenje SRF-a (vidjeti također članak 67. stavak 2. Uredbe br. 806/2014). *Ex ante* doprinos koji je institucija platila za dano razdoblje ne daje joj pojedinačno pravo na korištenje SRF-a u slučaju u kojem bi ta institucija tijekom navedenog razdoblja propala ili će uskoro propasti.

71 Institucijinim plaćanjem doprinosa SRF-u ne jamči se nikakva protunaknada, već je ono, u javnom interesu, namijenjeno financiranju SRF-a do najniže razine koju je zakonodavac Unije propisao s ciljem osiguranja stabilnosti europskog bankarskog sustava.

72 Naime, iz Uredbe br. 806/2014, osobito iz njezinih članaka 14., 18., članka 67. stavka 2. i članka 70. te uvodnih izjava 19., 100., 102. i 104., proizlazi da rizik pokriven SRF-om čini rizik koji financijski sektor kao cjelina predstavlja za stabilnost financijskog sustava i stoga državnih proračuna. Kako to proizlazi iz uvodne izjave 100. Uredbe br. 806/2014, zakonodavac je smatrao da financijski sektor u cjelini treba financirati stabilizaciju financijskog sustava. U ovom slučaju tužitelj je kao subjekt financijskog sektora 1. siječnja 2018. platio svoj obvezni doprinos SRF-u za 2018.

73 To je razlog zbog kojeg se *ex ante* doprinosi ne mogu smatrati premijama osiguranja koje se mogu mjesečno plaćati i čiji bi povrat bio moguć kad bi institucija koja ih je platila izgubila odobrenje za rad tijekom godine, kako to ističe tužitelj u prilog svojoj argumentaciji. Zbog tih razloga, argument koji se temelji na tome da prestanak postojanja institucije tijekom godine doprinosa dovodi do smanjenja rizika koje treba pokriti, a time i smanjenja potreba financiranja SRF-a, može se samo odbiti.

74 Kao treće, kada je riječ o cilju koji se nastoji ostvariti Uredbom br. 806/2014 i Delegiranom uredbom 2015/63, valja podsjetiti na to da je godišnje prikupljanje *ex ante* doprinosa kreditnih institucija uvedeno kako bi se osiguralo da, nakon isteka početnog razdoblja od osam godina počevši od 1. siječnja 2016., raspoloživa financijska sredstva SRF-a dosegnu najmanje 1 % iznosa osiguranih depozita svih institucija koja imaju odobrenje za rad u svim državama članicama sudionicama (vidjeti točku 61. ove presude).

75 Kad bi SRB morao u obzir uzeti razvoj pravne i financijske situacije kreditnih institucija tijekom predmetnog razdoblja doprinosa, teško da bi pouzdano i stabilno mogao izračunati doprinose koje svaka od njih duguje i slijediti cilj koji se sastoji od postizanja na kraju početnog razdoblja najmanje 1 % iznosa osiguranih depozita svih institucija s odobrenjem za rad na državnom području države članice jer se novi izračun doprinosa pojedine institucije nužno odražava na iznos koji duguju druge kreditne institucije.

76 S obzirom na vrijeme i svrhu *ex ante* doprinosa, valja utvrditi da, suprotno onomu što ističe tužitelj, gubitak odobrenja za rad tijekom razdoblja doprinosa instituciji ne daje pravo na novi *pro rata temporis* izračun njezina *ex ante* doprinosa za to razdoblje i stoga povrat dijela doprinosa plaćenih za to razdoblje. Zaključno, SRB nije počinio pogrešku koja se tiče prava time što je članak 70. stavak 4. Uredbe br. 806/2014 protumačio na način da ga se njime ne ovlašćuje da ponovno *pro rata temporis* izračuna tužiteljev *ex ante* doprinos za 2018. ni da mu vrati navodno preplaćeni iznos.

2) Tumačenje članka 12. Delegirane uredbe br. 2015/63

77 Kada je riječ o tužiteljevim argumentima koji se odnose na članak 12. Delegirane uredbe 2015/63, najprije valja podsjetiti na tekst te odredbe:

„1. Ako je institucija nova institucija pod nadzorom samo u jednom dijelu razdoblja doprinosa, djelomični doprinos utvrđuje se primjenom metodologije iz odjeljka 3. na iznos njezina godišnjeg doprinosa izračunan tijekom sljedećeg razdoblja doprinosa uzimajući u obzir broj punih mjeseci razdoblja doprinosa tijekom kojih je institucija pod nadzorom.

2. Promjena statusa institucije, uključujući male institucije, tijekom razdoblja doprinosa ne utječe na godišnji doprinos koji se plaća za tu godinu.”

78 SRB je u pobijanoj odluci smatrao da je ESB-ovo oduzimanje odobrenja za rad kreditnoj instituciji bilo promjena statusa u smislu članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63. Stoga ESB-ova odluka od 11. srpnja 2018. o oduzimanju tužitelju odobrenja za rad nije utjecala na iznos godišnjeg doprinosa koji je on dugovao za 2018.

79 Tužitelj u biti tvrdi da se u tekstu te odredbe upućuje na „status institucije”, a ne na „status kao institucije”. Prema tužiteljevu mišljenju, članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 pretpostavlja da je dotični subjekt i dalje kreditna institucija te se stoga ne primjenjuje na njegovu situaciju. Tužitelj je u svojem odgovoru od 12. lipnja 2020. na pisano pitanje Općeg suda pojasnio te je na raspravi potvrdio da ne samo da nije primjenjiv članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 nego da za ovaj predmet nije relevantan ni članak 12. stavak 1. navedene uredbe.

80 U tom pogledu, u predmetu u kojem je donesena presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967) Sud je presudio da, kad je riječ o pojmu „promjena statusa”, u smislu članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63, za potrebu primjene navedene uredbe treba ga smatrati autonomnim pojmom prava Unije koji treba tumačiti ujednačeno na državnom području svih država članica (presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, t. 33.).

81 Sud je najprije naveo da izraz „promjena statusa” može obuhvaćati svaku vrste promjene pravne ili činjenične situacije institucije koja bi mogla utjecati na primjenu članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63. To tumačenje potvrđeno je izrazima „uključujući male institucije”, koji upućuju na to da je promjena veličine institucije, koja je relevantna za potrebe primjene odredbi u korist malih institucija, tek jedna od situacija na koju se odnosi navedena odredba (presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, t. 35. i 36.).

82 Nadalje, Sud je pojasnio da se članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 općenito odnosi na promjene koje mogu utjecati na instituciju, dok se u njezinu članku 12. stavku 1. pojašnjava metoda izračuna koja se iznimno primjenjuje na instituciju koja je pod nadzorom samo u jednom dijelu razdoblja doprinosa (presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, t. 38.). Stoga je smatrao da članak 12. stavak 1. Delegirane uredbe 2015/63, u mjeri u kojoj predstavlja odstupanje od općeg pravila iz stavka 2. tog članka, treba strogo tumačiti, ne dopuštajući tumačenje kojim se prelazi okvire samog tog slučaja izričito predviđenog navedenom uredbom (vidjeti presudu od 14. studenoga 2019., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, t. 39. i navedenu sudsku praksu). Sud je iz toga zaključio da se na transakciju koja predstavlja promjenu statusa, u smislu članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63, ne primjenjuje izračun doprinosa predviđen njezinim člankom 12. stavkom 1. (presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, t. 40.).

83 Naposljetku, Sud je naveo da je u pogledu Direktive 2014/59, Uredbe br. 806/2014 i Delegirane uredbe 2015/63 godišnje prikupljanje *ex ante* doprinosa kreditnih institucija uvedeno kako bi se osiguralo da na kraju početnog razdoblja ciljna razina bude ostvarena. Sud je smatrao da, kako bi se sanacijskim tijelima omogućilo da na pouzdan način izračunaju *ex ante* doprinose i, dakle, postignu cilj koji se nastoji ostvariti Direktivom 2014/59, Uredbom br. 806/2014 i Delegiranom uredbom 2015/63, pojam „promjena statusa" iz članka 12. stavka 2. navedene delegirane uredbe treba razumjeti široko (presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, t. 44.). Sud je presudio da taj pojam treba tumačiti na način da je njime obuhvaćena transakcija kojom institucija tijekom godine prestaje biti pod nadzorom sanacijskog tijela nakon prekograničnog spajanja preuzimanjem od društva majke te da stoga ta transakcija ne utječe na obvezu te institucije da plati sve *ex ante* doprinose koji se duguju za godinu doprinosa o kojoj je riječ (presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, t. 48.).

84 U ovom predmetu valja smatrati da, zbog istih razloga poput onih navedenih u točkama 80. do 83. ove presude, ESB-ovo oduzimanje odobrenja za rad kreditnoj instituciji valja smatrati promjenom statusa u smislu članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63. Naime, kao što je to Sud istaknuo u točki 43. presude od 14. studenoga 2019., State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), kad bi sanacijska tijela, poput SRB-a, morala u obzir uzeti razvoj pravne i financijske situacije institucija tijekom dotične financijske godine, teško da bi mogla pouzdano izračunati redovne doprinose koji se duguju u sljedećoj godini i stoga slijediti cilj predviđen Uredbom br. 806/2014, koji se sastoji od postizanja na kraju početnog razdoblja najmanje 1 % iznosa osiguranih depozita svih institucija s odobrenjem za rad država članica sudionica (vidjeti točke 60. do 62. ove presude). Stoga pojam „promjena statusa" iz članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63 valja shvatiti na način da je njime obuhvaćen prestanak djelovanja institucije zbog toga što je ona tijekom razdoblja doprinosa izgubila svoje odobrenje za rad.

85 Iz prethodno navedenog proizlazi da okolnost da je subjekt tijekom razdoblja doprinosa prestao obavljati svoje djelatnosti kreditne institucije jer mu je oduzeto odobrenje za rad ne utječe na njegovu obvezu plaćanja cjelokupnog *ex ante* doprinosa koji se duguje za navedeno razdoblje doprinosa. Stoga SRB u tom pogledu nije počinio pogrešku u pobijanoj odluci. Dakle, tužitelj ne može SRB-u prigovarati da nije ponovno *pro rata temporis* izračunao njegov *ex ante* doprinos za 2018. i da mu nije vratio navodno preplaćeni iznos.

86 Taj zaključak nije doveden u pitanje vezom koju tužitelj nastoji uspostaviti između pojma „status" u smislu članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63 i onog u smislu članka 7. Uredbe 2017/2361. Suprotno onomu što ističe tužitelj, pojam „promjena statusa" ne može se shvatiti na način da se odnosi samo na situaciju u kojoj institucija prelazi iz kategorije definirane u članku 4. stavku 1. Uredbe 2017/2361 u drugu. Kao što to Komisija pravilno ističe, predmet i svrha Delegirane uredbe 2015/63 i Uredbe 2017/2361 su različiti. Potonja se odnosi na sustav doprinosa za administrativne rashode SRB-a. Doprinosi uređeni Delegiranom uredbom 2015/63 su doprinosi SRF-u u javnom interesu, dok su onima uređenima Uredbom 2017/2361 pokriveni radno opterećenje i odgovarajući troškovi koje uzrokuje subjekt za koji je SRB izravno nadležan (vidjeti uvodnu izjavu 5. Delegirane uredbe 2017/2361).

87 Doduše, tužitelj iznosi argumente kojim se ovaj predmet nastoji razlikovati od onoga u kojem je donesena presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). U tom pogledu ističe da, ako je doista došlo do „promjene statusa" u tom predmetu, to je zato što talijanski subjekt nije napustio jedinstveni mehanizam za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava (MRU), već je postao podružnica njemačke institucije. Ne zanemarujući pritom stvarnost tih razlika, valja utvrditi da one ne mogu utjecati na zaključak iz točke 84. ove presude. Naime, izraz „promjena statusa" obuhvaća sve vrste promjena pravne ili činjenične situacije institucije koje mogu utjecati na primjenu članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63. Gubitak odobrenja za rad nesumnjivo je promjena pravne i činjenične situacije kreditne institucije. Stoga se članak 12. stavak 2. navedene uredbe, kojim se određuje da promjena statusa institucije ne utječe na njezinu

obvezu da plati redovne godišnje doprinose koji se duguju za predmetnu godinu, općenito odnosi na promjene koje mogu utjecati na instituciju, dok se u članku 12. stavku 1. te uredbe pojašnjava metoda izračuna koja se iznimno primjenjuje na instituciju koja je pod nadzorom samo u jednom dijelu razdoblja doprinosa. Budući da tu odredbu, u dijelu u kojem se njome uvodi odstupanje od općeg pravila iz članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63, treba usko tumačiti, ne dopuštajući tumačenje kojim se prelazi okvire samog tog slučaja izričito predviđenog navedenom uredbom, gubitak odobrenja za rad nužno je obuhvaćen navedenim člankom 12. stavkom 2.

88 Tužitelj također smatra da, suprotno situaciji o kojoj je riječ u predmetu u kojem je donesena presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), njegovo konačno isključenje iz sanacijskog sustava utječe na ciljnu razinu. U tom pogledu dovoljno je utvrditi da je zakonodavac, s obzirom na izraze koje je upotrijebio u članku 12. Delegirane uredbe 2015/63, odlučio da promjena statusa institucije tijekom razdoblja doprinosa ne utječe na godišnji doprinos koji treba platiti za predmetnu godinu, neovisno o učincima koje bi ta promjena statusa mogla imati na osigurane depozite ili ciljnu razinu.

89 Slijedi da se članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 primjenjuje na tužiteljevu situaciju. Argumente koje u tom pogledu tužitelj navodi stoga treba odbiti.

90 Drugim argumentima koje je iznio tužitelj i koji se ispituju u nastavku ne dovode se u pitanje prethodno navedeni zaključci izvedeni iz analize članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014 i članka 12. Delegirane uredbe 2015/63.

3) Ostali tužiteljevi argumenti

91 Drugim tužiteljevim argumentima nastoji se, u biti, dokazati navodno SFR-ovo stjecanje bez osnove, *pro rata temporis* priroda *ex ante* doprinosa i njihov povratni karakter. Tužitelj u prilog svojoj argumentaciji upućuje na načelo zabrane stjecanja bez osnove, odluku SRB/ES/SRF/2018/03, članak 17. stavke 3. i 4. Delegirane uredbe 2015/63 te članak 7. stavak 3. Provedbene uredbe 2015/81.

i) SRF-ovo navodno stjecanje bez osnove

92 Tužitelj ističe da se članak 70. stavak 4. Uredbe br. 806/2014, osobito izraz „uredno primljeni doprinosi”, mora tumačiti s obzirom na načelo zabrane stjecanja bez osnove. Prema njegovu mišljenju, svako plaćanje ima razlog i služi nekom cilju te se stoga može povratiti ako razlog nestane ili se cilj ne ostvari. To bi značilo da se u ovom predmetu *ex ante* doprinosi moraju ponovno izračunati s obzirom na razdoblje tijekom kojeg je institucija stvarno bila nadzirana jer bi u suprotnom SRF ostvario korist od stjecanja bez osnove.

93 Valja podsjetiti na to da tužba koja se temelji na stjecanju bez osnove, da bi bila usvojena, zahtijeva dokaz stjecanja bez valjane pravne osnove i osiromašenje podnositelja povezano s navedenim stjecanjem (vidjeti u tom smislu presudu od 28. srpnja 2011., Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, t. 53.).

94 U ovom je predmetu nesporno da su pravna osnova pobijane odluke bili članak 70. stavak 4. Uredbe br. 806/2014 i članak 12. Delegirane uredbe 2015/63. Osim toga, iz navoda iznesenih u točkama 65. do 76. ove presude proizlazi da, kako je to u pobijanoj odluci smatrao SRB, primjena navedenih članaka nije mogla dovesti do novog izračuna tužiteljeva *ex ante* doprinosa za 2018. i stoga do povrata dijela iznosa plaćenog na tom temelju.

95 Valja navesti da tužitelj ne dovodi u pitanje pravnu osnovu na kojoj se navodno temelji SRF-ovo stjecanje proizišlo iz pobijane odluke. Naime, u tužiteljevim podnescima nije izričito ni prešutno sadržan nikakav prigovor nezakonitosti u vezi s člankom 70. stavkom 4. Uredbe br. 806/2014 i člankom 12. Delegirane uredbe 2015/63.

96 Stoga valja smatrati da se SRB-ovo odbijanje povrata temelji na valjanoj pravnoj osnovi i da ne može predstavljati stjecanje bez osnove. U tim okolnostima, tužiteljev argument koji se odnosi na navodno SRF-ovo stjecanje bez osnove valja odbiti.

ii) Argumenti koji se temelje na povredi Odluke SRB/ES/SRF/2018/03

97 Tužitelj tvrdi da je pobijanom odlukom povrijeđena Odluka SRB/ES/SRF/2018/03, s obzirom na to da je u potonjoj SRB izričito priznao *pro rata temporis* prirodu *ex ante* doprinosa i njihov povratni karakter. Tužitelj osobito ističe točke 39. i 40. navedene odluke.

98 U tom pogledu valja podsjetiti na to da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, sama praksa institucije, tijela, ureda ili agencije Unije ne može imati prednost pred odredbama Ugovora ili odredbama usvojenima na temelju Ugovora (vidjeti u tom smislu presude od 23. veljače 1988., Ujedinjena Kraljevina/Vijeće, 68/86, EU:C:1988:85, t. 24. i od 9. kolovoza 1994., Francuska/Komisija, C-327/91, EU:C:1994:305, t. 36.). Slijedi da SRB-ova odluka ne može za posljedicu imati izmjenu sadržaja zakonodavnih odredbi primjenjivih u ovom slučaju.

99 Stoga su tužiteljevi argumenti kojima se nastoji dokazati da je sam SRB u Odluci SRB/ES/SRF/2018/03 priznao *pro rata temporis* prirodu ili povratni karakter *ex ante* doprinosa bespredmetni.

100 U svakom slučaju, ti su argumenti također neosnovani. Naime, najprije valja navesti da je, u skladu s člankom 103. Direktive 2014/59, latvijsko sanacijsko tijelo odredilo i primilo tužiteljev *ex ante* doprinos za 2015. Taj doprinos prenesen je SRF-u na temelju članka 3. stavka 3. AIG-a. Potom, valja podsjetiti na to da, u načelu, ciljnu razinu valja dosegnuti na kraju razdoblja od osam godina. Konačno, tijekom tog razdoblja dva elementa uvjetuju izračun pojedinačnog doprinosa svake institucije: kao prvo, godišnja gornja granica (ukupan prikupljeni iznos ne smije premašivati 12,5 % ciljne razine SRF-a po godini) i, kao drugo, obveza uključenja doprinosa prikupljenih na temelju Direktive 2014/59 u izračun pojedinačnih doprinosa, tako da ih se oduzme od iznosa koji duguje svaka institucija. Kako bi ispunio tu obvezu iz članka 8. stavka 2. Provedbene uredbe 2015/81, SRB uzima u obzir doprinose koje su primile države članice sudionice tako da od njih linearno oduzima iznos koji duguje svaka institucija. Primjerice, tijekom izračuna tužiteljeva *ex ante* doprinosa za 2018. osmina iznosa koji je tužitelj platio za 2015. oduzeta je od iznosa koji je dugovao na ime *ex ante* doprinosa za 2018.

101 Stoga, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, činjenica da, u skladu s točkom 40. Odluke SRB/ES/SRF/2018/03, takvo oduzimanje može dovesti do negativnog pojedinačnog doprinosa i da se stoga odgovarajući iznos isplaćuje dotičnoj instituciji isključivo je posljedica prethodno navedenih elemenata. Suprotno onomu što tvrdi tužitelj, ne radi se o SRB-ovu priznanju *pro rata temporis* prirode *ex ante* doprinosa ni njihova povratnog karaktera (vidjeti također t. 127. ove presude).

102 Isto tako, točkom 39. Odluke SRB/ES/SRF/2018/03, na koju se poziva tužitelj, ne može se potkrijepiti njegova argumentacija. Točno je da će se u skladu s tom točkom, u slučaju da u početnom razdoblju institucija kao posljedicu spajanja izgubi odobrenje za rad kao banka, oduzimanje iz članka 8. stavka 2. Provedbene uredbe 2015/81 dodijeliti instituciji preuzimatelju proizišloj iz spajanja. Međutim, u tu se svrhu tom točkom 39. pojašnjava da institucija preuzimatelj mora nastaviti plaćati *ex ante* doprinose SRF-u. Dakle, ta se situacija razlikuje od tužiteljeve situacije u ovom slučaju.

103 Stoga prigovor koji se temelji na povredi te odluke treba odbiti kao bespredmetan, a u svakom slučaju kao neosnovan.

iii) Argumenti koji se temelje na povredi članka 17. Delegirane uredbe 2015/63

104 Tužitelj ističe da je iz članka 17. stavaka 3. i 4. Delegirane uredbe 2015/63 razvidno da se svaki doprinos naknadno može prilagoditi.

105 Najprije, valja podsjetiti da navedene odredbe na koje se poziva tužitelj glase kako slijedi:

„3. Ako je informacije koje su institucije dostavile sanacijskom tijelu potrebno prepraviti ili revidirati, sanacijsko će tijelo prilagoditi godišnji doprinos u skladu s ažuriranim informacijama pri izračunu godišnjeg doprinosa institucije za sljedeće razdoblje doprinosa.

4. Razlika između godišnjeg doprinosa izračunanog i plaćenog na temelju informacija koje je bilo potrebno prepraviti ili revidirati i godišnjeg doprinosa koji je potrebno platiti nakon prilagodbe godišnjeg doprinosa namiruje se u iznosu godišnjeg doprinosa za sljedeće razdoblje doprinosa. Prilagodba se vrši smanjenjem ili povećanjem doprinosa za sljedeće razdoblje doprinosa.”

106 Nadalje, valja podsjetiti na kontekst te odredbe. Institucije moraju dostaviti sve informacije iz članka 14. Uredbe br. 2015/63 u rokovima propisanima tim člankom. Te se informacije odnose na poslovnu godinu koja prethodi razdoblju doprinosa. U ovom predmetu tužitelj ne navodi da su informacije koje je podnio na temelju članka 14. Delegirane uredbe 2015/63 za razdoblje doprinosa 2018. (ili za svako drugo razdoblje doprinosa) naknadno bile prepravljene ili revidirane. Nasuprot tomu, ističe da „informacije koje je podnijela institucija mogu biti preliminarne prirode”, „s obzirom na to da nije jasno hoće li institucija nastaviti sa svojim djelatnostima tijekom godine o kojoj je riječ, osobito kada namjerava vratiti svoje odobrenje za rad kao banka i prestati obavljati svoje djelatnosti kao kreditna institucija u danom trenutku u godini a da pritom precizan datum još nije utvrđen”. Tužitelj stoga iz članka 17. Delegirane uredbe 2015/63 zaključuje da svaki doprinos može biti predmet opsežnih naknadnih prilagodbi, pri čemu je nebitno je li to posljedica promjene okolnosti u odnosu na prethodnu godinu ili novog izračuna ranijeg doprinosa.

107 Tumačenje članka 17. Delegirane uredbe 2015/63 koje predlaže tužitelj, međutim, nije potkrijepljeno tekstom te odredbe. Odluka tužiteljevih dioničara o njegovoj likvidaciji i njezinim posljedicama nije ni jednaka ni usporediva s računovodstvenim prepravkama ili revizijama kojima mogu biti podvrgnute informacije iz članka 14. Uredbe 2015/63. U članku 17. stavcima 3. i 4. Delegirane uredbe 2015/63 pojašnjava se da se ažurirane informacije trebaju uzeti u obzir „za sljedeće razdoblje doprinosa”. Ta se odredba stoga ne odnosi na situacije poput tužiteljeve, u kojima institucija napušta sanacijski sustav.

108 Naposljetku, tumačenje članka 17. Delegirane uredbe 2015/63 u smislu koji je istaknuo tužitelj bilo bi nespojivo s člankom 70. stavkom 4. Uredbe br. 806/2014 i člankom 12. stavkom 2. Delegirane uredbe 2015/63, kako su tumačeni u ovoj presudi.

109 Stoga se tužitelj ne može s uspjehom pozvati na članak 17. Delegirane uredbe 2015/63 kako bi dokazao *pro rata temporis* prirodu *ex ante* doprinosa niti kako bi potkrijepio svoj zahtjev za novi izračun iznosa svojeg *ex ante* doprinosa za 2018. i povrat jednog njegova dijela. Stoga njegovu argumentaciju u tom pogledu treba odbiti.

iv) Argumenti koji se temelje na povredi članka 7. stavka 3. Provedbene uredbe br. 2015/81

110 Tužitelj je u svojim očitovanjima podnesenima 29. lipnja 2020. i na raspravi istaknuo da bi bilo neobično ako bi se, u skladu s člankom 7. stavkom 3. Provedbene uredbe 2015/81, neopozive obveze plaćanja institucije koja više ne potpada pod područje primjene Uredbe br. 806/2014 mogle ukinuti i jamstva koja su za njih dana vratiti, ali kad se novčani doprinosi ne bi mogli vratiti.

111 U tom pogledu valja utvrditi da su posebnim odredbama uređene neopozive obveze plaćanja koje, kako je to pojašnjeno u članku 70. stavku 3. Uredbe br. 806/2014, ne premašuju 30 % ukupnog iznosa doprinosa primljenih u skladu s tim člankom. Te obveze imaju drukčiju prirodu od one *ex ante* doprinosa, zbog čega je zakonodavac Unije smatrao nužnim podvrgnuti ih posebnom režimu. U tom pogledu, činjenica da se članak 7. stavak 3. Provedbene uredbe 2015/81 odnosi samo na navedene obveze, izuzimajući *ex ante* doprinose, odražava zakonodavčevu volju da potonje ne podvrgne pravilu iz te odredbe. Stoga članak 7. stavak 3. Provedbene uredbe br. 2015/81 ne treba po analogiji primijeniti na doprinose iz članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014, kako to u biti tvrdi tužitelj. Njegov argument utemeljen na članku 7. stavku 3. Provedbene uredbe 2015/81 stoga valja odbiti.

b)* Ex ante *doprinos za 2015.

112 Tužitelj u biti tvrdi da je SRB, s obzirom na to da tijekom početnog razdoblja mora prilikom izračuna pojedinačnog doprinosa institucije od iznosa koji ta institucija duguje oduzeti doprinose za 2015. koje je njezina država članica utvrdila i primila, morao instituciji vratiti preostali iznos *ex ante* doprinosa koji je ona platila za 2015. u slučaju da institucija tijekom navedenog razdoblja izgubi odobrenje za rad. Taj je iznos u tužiteljevu slučaju iznosio 836 320,40 eura.

113 Tužitelj ne osporava da je u to vrijeme morao platiti iznos koji je odredila Komisija za financijska tržišta i tržišta kapitala. Nasuprot tomu, ističe da su, u dijelu u kojem je osmina iznosa plaćenog na ime *ex ante* doprinosa za 2015. bila oduzeta od svakog njegova godišnjeg doprinosa SRF-u, doprinosi za 2015. u biti „predujmovi za prvih osam godina SRF-a”. Tužitelj smatra da mu, s obzirom na to da on više nije obuhvaćen područjem primjene Uredbe br. 806/2014 za razdoblje od 2019. do 2023. zbog toga što mu je oduzeto odobrenje za rad, 5/8 koje preostaju od tih „predujmova” treba biti vraćeno.

114 SRB je u pobijanoj odluci naveo da su doprinosi koje su primile države članice sudionice za 2015. bili preneseni na SRF na temelju članka 3. stavka 3. AIG-a. U skladu s tom odlukom, subjekti koji su platili *ex ante* doprinose za 2015. i kojima je potom odobrenje za rad oduzeto nemaju pravo na povrat tih doprinosa, kako to proizlazi iz članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014.

115 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je stvaranje nacionalnih sanacijskih fondova u 2015., kako je to predviđeno Direktivom 2014/59 i Delegiranom uredbom 2015/63, bilo kombinirano s osnivanjem jedinstvenog sanacijskog fonda u 2016. zajedničkog državama članicama koje čine dio bankovne unije na temelju Uredbe br. 806/2014, koji je postupno trebao zamijeniti nacionalne sanacijske fondove.

116 Države članice u tom su kontekstu najprije, u skladu s člankom 130. stavkom 1. Direktive 2014/59, morale skupljati *ex ante* doprinose od institucija koje su imale odobrenje za rad na njihovu državnom području počevši od 1. siječnja 2015. U tu su svrhu države članice morale osigurati da obveza plaćanja *ex ante* doprinosa bude izvršiva na temelju njihova nacionalnog prava te da su dospjeli doprinosi u cijelosti plaćeni (članak 103. stavak 4. Direktive 2014/59).

117 Kao drugo, doprinosi koje su države članice stoga primile prije datuma primjene AIG-a, odnosno 1. siječnja 2016., preneseni su SRF-u u skladu s člankom 3. tog sporazuma. Nakon njihova prijenosa, u okviru SRF-a ne pravi se razlika između doprinosa s obzirom na godinu ili pravnu osnovu na temelju koje su prikupljeni. Doprinosi za 2015. i sljedeće godine objedinjeni su i pomiješani u okviru navedenog fonda.

118 U ovom predmetu iz spisa predmeta proizlazi da je doprinos čiji djelomičan povrat tužitelj zahtijeva *ex ante* doprinos koji je tužitelj platio za 2015. i čiji je iznos utvrdilo latvijsko sanacijsko tijelo u skladu s člankom 103. Direktive 2014/59.

119 U tom pogledu članak 8. stavak 2. Provedbene uredbe 2015/81, naslovljen „Posebne prilagodbe u početnom razdoblju”, glasi:

„Tijekom početnog razdoblja, pri izračunu pojedinačnih doprinosa svake institucije Odbor uzima u obzir doprinose koje prikupljaju države članice sudionice u skladu s člancima 103. i 104. Direktive 2014/59/EU i koji se prenose u Fond na temelju članka 3. stavka 3. Sporazuma, tako što ih oduzima od iznosa koji svaka institucija treba platiti.”

120 Valja utvrditi da se ni tekstom ni kontekstom te odredbe ne može potkrijepiti tužiteljeva argumentacija.

121 Naime, u toj se odredbi ne navodi nikakvo pravo na povrat doprinosa za 2015. u slučaju u kojem se institucija povlači iz sanacijskog sustava tijekom početnog razdoblja (2016. – 2023.). Člankom 8. stavkom 2. Provedbene uredbe 2015/81 ne propisuje se da su doprinosi za 2015. „predujmovi za prvih osam godina SRF-a”.

122 Kad je riječ o kontekstu te odredbe, svrha je Provedbene uredbe 2015/81, kako to naglašava SRB, pobliže odrediti metodologiju za izračun doprinosa za pojedinačnu instituciju (članak 1. Provedbene uredbe 2015/81).

123 Navedena uredba primjenjuje se na institucije od kojih se doprinosi prikupljaju u skladu s člankom 70. Uredbe br. 806/2014 (članak 2. Provedbene uredbe 2015/81). Što se tiče članka 8. Provedbene uredbe 2015/81, u njemu se detaljno navodi prilagođena metoda izračuna godišnjih doprinosa koja se kao odstupanje primjenjuje tijekom početnog razdoblja. U uvodnoj izjavi 6. Provedbene uredbe 2015/81 u tom se pogledu pojašnjava da oduzimanje predviđeno u njezinu članku 8. stavku 2. ima za cilj „uključivanje” iznosa prenesenih u skladu s člankom 3. stavkom 3. AIG-a u izračun pojedinačnih doprinosa. Kada institucija izgubi odobrenje za rad, ona više ubuduće ne mora plaćati doprinose na temelju članka 70. Uredbe br. 806/2014 te se stoga na nju više ne odnosi metoda izračuna iz članka 8. Provedbene uredbe 2015/81. U tom pogledu, u članku 8. stavku 2. Provedbene uredbe 2015/81 predviđa se da se oduzimanje primjenjuje na „iznos koji duguje svaka institucija”. Kao što to pravilno ističu SRB i Komisija, to se oduzimanje provodi samo dok postoji obveza plaćanja doprinosa.

124 Osim toga, u uvodnoj izjavi 12. AIG-a pojašnjava se da se prijenosom doprinosa za 2015. SRF-u nastoji ojačati financijski kapacitet tog fonda od njegova osnivanja. Oduzimanjem iz članka 8. stavka 2. Provedbene uredbe 2015/81 stoga se SRF-u omogućuje da već u prvoj polovici svojeg stupanja na snagu raspolaže sredstvima koja su jednaka dvama godišnjim obrocima, pri čemu se osigurava da prijenos sredstava prikupljenih u 2015. tom fondu ne uzrokuje neravnotežu među dotičnim institucijama u pogledu podjele financijskog tereta.

125 Stoga, kao što to ističe SRB, članak 8. stavak 2. Provedbene uredbe 2015/81 odražava postupan prelazak s nacionalnog mehanizma na jedinstveni objedinjeni europski mehanizam i potrebu da se u najkraćem mogućem roku osigura MRU-ova učinkovitost.

126 S obzirom na prethodno navedeno, ni iz jednog relevantnog teksta ne proizlazi, a osobito ne iz članka 8. stavka 2. Provedbene uredbe 2015/81, da su doprinosi za 2015., kako to ističe tužitelj, „predujmovi za prvih osam godina SRF-a” i da se trebaju vratiti kada institucija više ne bude obuhvaćena područjem primjene Uredbe br. 806/2014.

127 Točno je da se ne može isključiti mogućnost da izračun godišnjeg doprinosa institucije za, primjerice, 2018., nakon oduzimanja doprinosa za 2015., rezultira negativnim iznosom i isplatom odgovarajućeg iznosa toj instituciji. Međutim, ne radi se o povratu u smislu u kojem ga razumije tužitelj, koji se

temelji na načelu *pro rata temporis*. Naime, navedeni izračun nije ništa drugo nego matematička transakcija izvršena kako bi se odredio iznos godišnjeg doprinosa navedene institucije za 2018., koji može biti negativan ako je dio doprinosa za 2015. koji treba odbiti veći od doprinosa izračunanog za 2018. Dakle, iznos isplaćen instituciji u tom slučaju samo je posljedica rezultata tog izračuna. Konkretno, u trenutku prikupljanja *ex ante* doprinosa za 2018. nacionalno sanacijsko tijelo prenosi dio iznosa prikupljenih od drugih institucija na instituciju ili institucije čiji je iznos godišnjih doprinosa, nakon oduzimanja doprinosa za 2015., negativan. Stoga, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, točkom 40. Odluke SRB/ES/SRF/2018/03, u kojoj se navodi upravo ta situacija, ne potkrepljuje se argumentacija na temelju koje tužitelj zahtijeva djelomičan povrat svojeg *ex ante* doprinosa za 2015. To je također slučaj s točkom 39. Odluke SRB/ES/SRF/2018/03, zbog razloga koji su već navedeni u točki 98. ove presude.

128 Osim toga, iako su iznos doprinosa za 2015. odredila nacionalna sanacijska tijela u skladu s Direktivom 2014/59, te doprinose valja smatrati doprinosima SRF-u jednako kao i one koje je SRB izračunao u skladu s člankom 70. Uredbe br. 806/2014. Kako je to navedeno u točki 117. ove presude, doprinosi se, jednom kada su preneseni, objedinjavaju i miješaju u okviru SRF-a. Stoga, poput SRB-a u pobijanoj odluci, valja smatrati da se primjenjuje članak 70. stavak 4. Uredbe br. 806/2014, u skladu s kojim se uredno primljeni doprinosi ne vraćaju.

129 Stoga, budući da tužitelj ne osporava da je uredno platio svoj *ex ante* doprinos za 2015., SRB je – s obzirom na članak 70. stavak 4. Uredbe br. 806/2014 i uzevši u obzir sve prethodno navedeno – mogao smatrati, kao što je to i učinio, da nije mogao izvršiti zatraženi povrat.

c) Zaključak

130 Iz ispitivanja prvih pet tužbenih razloga koje je istaknuo tužitelj proizlazi da SRB nije počinio povredu koja se tiče prava time što je smatrao da ESB-ovo oduzimanje instituciji odobrenja za rad tijekom razdoblja doprinosa nije predstavljalo okolnost koja toj instituciji daje pravo na novi *pro rata temporis* izračun njezina *ex ante* doprinosa za to razdoblje i time što je odlučio da stoga tužitelju neće isplatiti dio iznosa koji je on platio na ime svojeg *ex ante* doprinosa za 2018. Isto tako, SRB nije počinio pogrešku koja se tiče prava time što je smatrao da ESB-ovo oduzimanje instituciji odobrenja za rad tijekom početnog razdoblja nije bilo okolnost koja je toj instituciji dala pravo na povrat preostalog iznosa njezina *ex ante* doprinosa plaćenog za 2015.

131 U tim okolnostima valja odbiti prvih pet tužbenih razloga koje je istaknuo tužitelj.

3. Šesti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načelâ pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja

132 U okviru šestog tužbenog razloga tužitelj ističe da, u skladu s načelima pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja, SRB može institucijama nametnuti teret samo pod uvjetom da se propisom jasno određuje da se takav teret nameće. Osim toga, nijednom se odredbom izričito ne predviđa da se doprinosi mogu zadržati kad subjekt tijekom razdoblja doprinosa prestane biti institucija pod nadzorom. Prema tužiteljevu mišljenju, nepristran i objektivan promatrač ne očekuje da će se doprinosi zadržati na taj način. Stoga tužitelj prigovara SRB-u da nikada nije obavijestio dotične institucije o svojem tumačenju navedenih propisa.

133 SRB, koji podupire Komisija, osporava tu argumentaciju.

134 Valja podsjetiti na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, načelo pravne sigurnosti zahtijeva da propis bude jasan i precizan kako bi pravni subjekti mogli nedvosmisleno znati svoja prava i obveze te da je njegova primjena za njih predvidljiva (vidjeti u tom smislu presude od 14. travnja 2005., Belgija/Komisija, C-110/03, EU:C:2005:223, t. 30. i od 12. prosinca 2013., Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, t. 44.).

135 Osim toga, pravo pozivanja na načelo zaštite legitimnih očekivanja pretpostavlja ispunjenje triju uvjeta. Kao prvo, uprava mora zainteresiranoj osobi pružiti precizna, bezuvjetna i sukladna jamstva koja proizlaze iz ovlaštenih i pouzdanih izvora. Kao drugo, ta jamstva moraju biti takve naravi da stvaraju legitimna očekivanja kod onih kojima su upućena. Kao treće, dana jamstva moraju biti u skladu s primjenjivim pravilima (vidjeti presudu od 9. rujna 2011., Deltafina/Komisija, T-12/06, EU:T:2011:441, t. 190. i navedenu sudsku praksu).

136 U skladu s člankom 70. stavkom 4. Uredbe br. 806/2014, uredno primljeni doprinosi se ne vraćaju. Ta je odredba jasna i precizna te ne sadržava iznimke ili ublažavanja. Činjenica da u njoj nije sadržano pojašnjenje u pogledu njezina područja primjene pokazuje da se univerzalno primjenjuje. Dakle, njome se pravnim subjektima omogućava da nedvosmisleno znaju svoja prava i obveze, pri čemu je njezina primjena za njih predvidljiva.

137 Suprotno onomu što tvrdi tužitelj, SRB-ova odluka o nevraćanju tužitelju *ex ante* doprinosa koje je on uredno platio, s obzirom na prethodna razmatranja, nije bila nepredvidljiva. Stoga se SRB-u ne može prigovoriti da nije prethodno dotične institucije obavijestio o svojem tumačenju relevantnih odredbi, bilo u vezi s doprinosima plaćenima za 2015. ili onima plaćenima za svaku od godina početnog razdoblja.

138 Osim toga, sama činjenica da se u članku 70. stavku 4. Uredbe br. 806/2014 izričito ne precizira da se primjenjuje na posebnu tužiteljevu situaciju nije u smislu sudske prakse precizno jamstvo koje je pružila uprava, a koje bi kod tužitelja moglo stvoriti legitimna očekivanja da će mu doprinosi biti vraćeni. Osim toga, na temelju tumačenja Odluke SRB/ES/SRF/2018/03 može se zaključiti da, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, SRB ne priznaje povratni karakter *ex ante* doprinosa. Čak i kad bi to učinio, to bi bilo suprotno primjenjivim pravilima i tužitelj se stoga ne bi mogao pozvati na načelo zaštite legitimnih očekivanja.

139 Šesti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načelâ pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja, stoga valja odbiti.

4. Sedmi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti

140 Tužitelj općenito ističe da je svaka druga mjera osim *pro rata temporis* povrata iznosa plaćenih na ime *ex ante* doprinosa instituciji kojoj je oduzeto odobrenje za rad neproporcionalna. Osobito smatra da iznos doprinosa mora biti proporcionalan rizicima povezanima s dotičnom institucijom. Tužitelj ističe dvije situacije: s jedne strane, onu u kojoj SRB zadržava ukupan godišnji doprinos institucije iako je ona svoje svojstvo institucije izgubila nakon prvog mjeseca ili prvog dana godine i, s druge strane, onu u kojoj SRB prima doprinose koji su gotovo dva puta viši jer je institucija svoje djelatnosti prenijela na drugi subjekt na početku godine, što je rezultiralo gubitkom njezina svojstva institucije, dok je taj drugi subjekt postao institucija. Osim toga, prema njegovu mišljenju, podvrgavanje tako teškom teretu institucija koje će vjerojatno biti likvidirane, odnosno institucija u pogledu kojih je SRB odlučio ne donijeti sanacijsku mjeru, pogoršava štetne posljedice njihova bankrota.

141 SRB, koji podupire Komisija, osporava tu argumentaciju.

142 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da načelo proporcionalnosti, kao jedno od općih načela prava Unije, zahtijeva da akti njezinih institucija budu prikladni za ostvarenje legitimnih ciljeva koje slijedi zakonodavstvo o kojem je riječ i da ne prelaze granice onoga što je nužno za postizanje tih ciljeva, pri čemu, u slučaju kada postoji izbor između više prikladnih mjera, valja upotrijebiti najmanje ograničavajuću, a uzrokovane nepovoljnosti ne smiju biti neproporcionalne u odnosu na ciljeve koje se želi postići (vidjeti presudu od 4. svibnja 2016., Philip Morris Brands i dr., C-547/14, EU:C:2016:325, t. 165. i navedenu sudsku praksu).

143 Valja podsjetiti na to da je cilj godišnjeg prikupljanja *ex ante* doprinosa od kreditnih institucija, kako je to predviđeno Uredbom br. 806/2014, osigurati da na kraju početnog razdoblja od osam godina raspoloživa financijska sredstva SRF-a dosegnu najmanje 1 % iznosa osiguranih depozita svih kreditnih institucija s odobrenjem za rad u svim državama članicama sudionicama.

144 U tu se svrhu, kako to navodi Sud, *ex ante* doprinosi „planiraju”: svake godine računaju se s obzirom na računovodstvene informacije koje se odnose na posljednje odobrene i potvrđene financijske izvještaje dostupne 31. prosinca godine koja prethodi razdoblju doprinosa i prikupljaju se za kalendarsku godinu doprinosa (presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, t. 63.). Jedina iznimka odnosi se na nove institucije koje su pod nadzorom samo u jednom dijelu razdoblja doprinosa. U tom se slučaju djelomičan doprinos prikuplja u sljedećoj kalendarskoj godini doprinosa, povrh doprinosa koji se duguje za navedenu godinu (članak 12. stavak 1. Delegirane uredbe 2015/63).

145 Kada je riječ o pitanju je li pobijana odluka nužna za postizanje legitimnog cilja koji se nastoji ostvariti, valja utvrditi da je određena stabilnost sredstava SRF-a ključna kako bi se ona mogla postupno povećavati do 1 % depozita na kraju početnog razdoblja. Kad bi SRB morao u obzir uzeti razvoj pravne i financijske situacije institucija tijekom poslovne godine i izvršiti povrate u sljedećoj kalendarskoj godini, SRF bi teško mogao postići ciljnu razinu utvrđenu Uredbom br. 806/2014. Osim toga, Sud je naglasio važnost olakšavanja izračuna godišnjih doprinosa sanacijskih tijela za ostvarenje cilja koji se nastoji postići Direktivom 2014/59, Uredbom br. 806/2014 i Delegiranom uredbom 2015/63 (presuda od 14. studenoga 2019., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, t. 44. i 45.). Dakle, pobijana odluka je nužna s obzirom na legitiman cilj koji se želi postići.

146 Kada je riječ o pitanju prelazi li se pobijanom odlukom ono što je nužno za ostvarenje tog legitimnog cilja, valja utvrditi da, s obzirom na članak 70. stavak 4. Uredbe br. 806/2014 i članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63, nije postojala alternativa koja bi omogućila ostvarenje tog cilja na manje opterećujući način. Nadalje, prilagođavanje doprinosa koji duguje institucija kojoj je tijekom godine oduzeto odobrenje za rad, kako je to predložio tužitelj, ne bi bilo toliko učinkovito za postizanje cilja iz točke 143. ove presude, s obzirom na to da bi se njime SRF lišio stabilnosti koja je nužna da bi se njegova sredstva mogla postupno povećavati do zahtijevane razine.

147 Osim toga, valja navesti da se u članku 70. stavku 4. Uredbe br. 806/2014 i članku 12. stavku 2. Delegirane uredbe 2015/63 nije ostavila nikakva mogućnost ili margina prosudbe u pogledu povrata uredno plaćenih doprinosa. Međutim, tužitelj ne ističe prigovor nezakonitosti u pogledu tih odredbi.

148 U tim okolnostima valja smatrati da pobijana odluka nije neproporcionalna jer se njome ne prelazi ono što je nužno kako bi se ostvario legitiman cilj predmetnog zakonodavstva.

149 Taj zaključak nije doveden u pitanje drugim tužiteljevim argumentima.

150 Što se tiče argumenata koji se odnose na povezanost između obveznih doprinosa i rizika pokrivenih SRF-om, valja istaknuti da se u propisima u obzir prilikom izračuna iznosa doprinosa uzima rizik povezan s djelatnošću institucije (članak 70. stavak 2. Uredbe br. 806/2014) a da se pritom ne uspostavlja veza između tog iznosa i broja mjeseci tijekom kojih je sustav bio suočen s takvim rizikom, osim u slučaju nove institucije pod nadzorom. Argumente koje u vezi s tim navodi tužitelj stoga treba odbiti.

151 Kada je riječ o situaciji na koju se poziva tužitelj, u kojoj SRB zadržava ukupan godišnji doprinos institucije iako je ona svoje svojstvo institucije izgubila nakon prvog mjeseca ili prvog dana godine, valja utvrditi da je u ovom slučaju Odluka SRB/ES/SRF/2018/03 donesena 12. travnja 2018., da je Komisija za financijska tržišta i tržišta kapitala tužitelja obavijestila o iznosu njegova doprinosa

27. travnja 2018. i da je do oduzimanja njegova odobrenja za rad došlo 11. srpnja 2018. Situacija na koju se tužitelj poziva stoga je isključivo hipotetska i ne može se ispitati s obzirom na podatke ovog slučaja. Stoga je tu tvrdnju potrebno odbaciti.

152 Kada je riječ o situaciji koju tužitelj ističe, u kojoj je SRB primio doprinose koji su gotovo dva puta viši jer je institucija svoje djelatnosti na početku godine prenijela na drugi subjekt, što je rezultiralo gubitkom njezina svojstva institucije, dok je taj drugi subjekt potom postao institucija, valja utvrditi da je ta argumentacija nedovoljno potkrijepljena da bi Opći sud na nju mogao odgovoriti. Naime, tužitelj samo spominje tu situaciju, koju u točki 23. tužbe i sam kvalificira kao hipotetsku a da pritom ne navodi zbog čega je ona relevantna za rješavanje ovog spora. Međutim, izračun *ex ante* doprinosa temelji se na podacima ranije poslovne godine, u skladu s člankom 14. stavcima 1. i 4. Delegirane uredbe 2015/63, drugim riječima, subjektu koji postane institucija u 2018. doprinosi će biti izračunani na temelju 2017. godine. Tužitelj nije podnio nikakav dokaz, osobito u replici, na temelju kojeg bi se omogućilo razumijevanje uzima li se u okviru njegova primjera u obzir ta odredba ili druge odredbe koje bi eventualno bile primjenjive na takvu situaciju. Taj argument ne ispunjava minimalne uvjete iz članka 76. Poslovnika te ga valja odbiti kao nedopušten jer je nejasan.

153 Kada je riječ o tužiteljevim argumentima u vezi sa štetnim posljedicama pobijane odluke za institucije koje će vjerojatno biti likvidirane, valja utvrditi da se ti argumenti temelje na ideji u skladu s kojom je subjekt o kojem je riječ lišen sredstava u slučaju neizvršenja povrata. Međutim, budući da *ex ante* doprinosi nisu „predujmovi” i da oduzimanje instituciji odobrenja za rad tijekom godine doprinosa toj instituciji ne daje pravo na povrat njezina godišnjeg doprinosa, tužitelj nije dokazao da postoje sredstva kojih bi subjekt mogao biti lišen. Stoga te argumente treba odbiti.

154 S obzirom na sve prethodno navedeno, sedmi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti, valja odbiti.

5. Deseti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članaka 16. i 17. Povelje

155 U okviru desetog tužbenog razloga tužitelj ističe da njegova prava u pogledu „nekorištenih *ex ante* doprinosa” čine pravo vlasništva na isti način kao i kapitalne rezerve koje se čuvaju u središnjoj banci. To je osobito očito u pogledu *ex ante* doprinosa za prvih osam godina SRF-ova postojanja. Tužitelj tvrdi da lišavanje njegovih imovinskih prava nije bilo utemeljeno na zakonu te da nije opravdano javnim interesom. Također, SRB navodno nije ponudio nikakvu vrstu odštete. Osim toga, činjenica da je SRB u cijelosti zadržao plaćene doprinose, unatoč tomu što je institucija izgubila svoje odobrenje za rad, ograničenje je tužiteljeve slobode poduzetništva koje nije propisano zakonom.

156 SRB, koji podupire Komisija, osporava tu argumentaciju.

157 Člankom 16. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) određuje se da se „[s]loboda poduzetništva priznaje […] u skladu s pravom Unije te nacionalnim zakonodavstvima i praksom”.

158 Na temelju članka 17. stavka 1. i članka 52. stavka 1. Povelje, vlasništvo nikomu ne može biti oduzeto, osim u javnom interesu u slučajevima i pod uvjetima koje propisuje zakon, ako se pravodobno isplati pravična naknada za gubitak vlasništva.

159 U skladu sa sudskom praksom, temeljna prava, a osobito sloboda poduzetništva i pravo vlasništva, nisu apsolutna prava i njihovo ostvarenje može biti predmet ograničenja koja su opravdana ciljevima u općem interesu koje Unija želi postići, pod uvjetom da takva ograničenja zaista odgovaraju navedenim ciljevima u općem interesu i u odnosu na zadani cilj ne predstavljaju nerazmjerno i neprihvatljivo uplitanje koje ugrožava samu bit tako zajamčenih prava (vidjeti presudu od 28. ožujka 2017., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, t. 148. i navedenu sudsku praksu).

160 Kako bi se odredio doseg tog prava, valja, s obzirom na članak 52. stavak 3. Povelje, uzeti u obzir članak 1. Dodatnog protokola br. 1 Europskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisanoj u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP) (vidjeti u tom smislu presudu od 3. rujna 2008., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, t. 356.).

161 U tom pogledu članak 1. Dodatnog protokola br. 1 EKLJP-u glasi:

„Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.”

162 U ovom predmetu valja navesti da su doprinosi o kojima je riječ uplitanje u pravo zajamčeno člankom 1. prvim stavkom Dodatnog protokola br. 1 EKLJP-u jer se njima dotična institucija lišava elementa vlasništva, odnosno iznosa koji je platila. To je uplitanje opravdano u skladu s drugim stavkom tog članka, kojim je izričito predviđena iznimka u pogledu plaćanja poreza ili drugih doprinosa (vidjeti u tom smislu ESLJP, 13. siječnja 2004., Orion Břeclav s.r.o. protiv Češke Republike, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 U tim okolnostima valja provjeriti je li pobijana odluka u skladu s predmetnim zakonodavstvom, odgovara li uistinu povreda tužiteljeva prava vlasništva cilju od javnog interesa i predstavlja li ta povreda, s obzirom na cilj koji se nastoji postići, neproporcionalno i neprihvatljivo zadiranje kojim se nanosi šteta samoj biti prava vlasništva.

164 Najprije, iz točaka 58. do 131. ove presude proizlazi da je SRB opravdano primijenio članak 70. stavak 4. Uredbe br. 806/2014 i članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63. Pobijana odluka je, dakle, u skladu s relevantnim zakonodavstvom.

165 Nadalje, iz točaka 143. do 148. ove presude proizlazi da odluka o nevraćanju tužitelju dijela njegovih doprinosa, unatoč tomu što mu je oduzeto odobrenje za rad, u stvarnosti odgovara cilju od općeg interesa i nije nerazmjerna u odnosu taj cilj. U tim okolnostima, valja smatrati da ta odluka, s obzirom na cilj koji se nastoji postići, ne predstavlja nerazmjerno i neprihvatljivo zadiranje kojim se šteti samoj biti tužiteljeva prava vlasništva. Zbog istih razloga tom se odlukom ne narušava sama bit njegove slobode poduzetništva.

166 Stoga navodna povreda prava vlasništva i slobode poduzetništva nije utvrđena.

167 S obzirom na sve prethodno navedeno, valja odbiti deseti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članaka 16. i 17. Povelje.

6. Sedmi i osmi tužbeni razlog, koji se temelje na povredi načela **nemo auditur propriam turpitudinem allegans** *i zabrane proturječnog postupanja*

168 U okviru osmog tužbenog razloga tužitelj smatra da je SRB povrijedio načelo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, prema kojem se nitko ne može pozivati na vlastito nepropisno postupanje. Osobito ističe da je 23. veljače 2018. SRB javno objavio da se tužitelja i njegovo luksemburško društvo kćer mora likvidirati. Nakon te objave, tužiteljevi dioničari navodno su bili prisiljeni pokrenuti dobrovoljni likvidacijski postupak. Taj dobrovoljni likvidacijski postupak potom je doveo do toga da je ESB tužitelju oduzeo odobrenje za rad. Stoga je SRB, s jedne strane, tužitelja lišio koristi koja je za

njega proizlazila iz *ex ante* doprinosa koji je SRF-u platio za 2018. S druge strane, SRB je ostvario prednost jer je primio doprinos iako je zbog tužiteljeve likvidacije odgovarajući rizik bio uklonjen. SRB je, time što je odbio vratiti tužiteljev *ex ante* doprinos, pokušao zadržati nezakonitu prednost. Tužitelj također u okviru devetog tužbenog razloga ističe da je SRB, time što je naložio tužiteljevu likvidaciju, pri čemu je zadržao njegov doprinos, postupao proturječno i arbitrarno.

169 SRB, koji podupire Komisija, osporava tu argumentaciju.

170 S jedne strane, da bi se pozvalo na načelo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, potrebno je i utvrđenje protupravnog postupanja koje se može pripisati SRB-u. Iz analize prvih pet tužbenih razloga proizlazi da je SRB s pravom primijenio članak 70. stavak 4. Uredbe br. 806/2014 i članak 12. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63. Stoga mu se u ovom slučaju ne može prigovoriti protupravno postupanje.

171 Kada je riječ o SRB-ovoj odluci od 23. veljače 2018. o neusvajanju sanacijskog programa i pitanju njegove odgovornosti za dobrovoljni likvidacijski postupak koji su pokrenuli tužiteljevi dioničari, oni nisu predmet ove tužbe i stoga ne mogu služiti kao osnova navodnog protupravnog postupanja.

172 S druge strane, valja naglasiti da se tužbeni razlog koji se temelji na navodnom SRB-ovu proturječnom postupanju temelji na SRB-ovoj odluci od 23. veljače 2018. o neusvajanju sanacijskog programa i pitanju njegove odgovornosti za dobrovoljni likvidacijski postupak koji su pokrenuli tužiteljevi dioničari. Međutim, takav tužbeni razlog, kojim se ne nastoji dovesti u pitanje zakonitost pobijane odluke, bespredmetan je i može se samo odbiti.

173 Stoga osmi i deveti tužbeni razlog valja odbiti.

7. Nedovoljno obrazloženje pobijane odluke

174 U točki 92. svojeg očitovanja podnesenog 29. lipnja 2020. tužitelj ističe da je SRB nedovoljno obrazložio pobijanu odluku. Smatra da je u toj odluci SRB samo tvrdio da doprinosi SRF-u nikada nisu vraćeni a da pritom nije pružio objašnjenje kojim se može opravdati njegovo odbijanje da provede novi izračun i odobri zatraženi povrat. Tužitelj naglašava da SRB u svojoj odluci nije naveo razloge zbog kojih „se doprinosi za 2015. mogu vratiti ako su se tijekom početne faze trebali platiti manji dodatni iznosi, ali ih se ne bi trebalo vratiti ako se nije dugovao drugi iznos”.

175 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, tužbeni razlozi koji se temelje na nedovoljnom obrazloženju prisilnopravne su naravi i stranke ih mogu istaknuti u bilo kojoj fazi postupka (rješenje od 25. srpnja 2000., RJB Mining/Komisija, T-110/98, EU:T:2000:199, t. 46.; vidjeti u tom smislu također presudu od 20. veljače 1997., Komisija/Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, t. 23. do 25.). Ovaj tužbeni razlog stoga je dopušten.

176 Osim toga, valja podsjetiti na to da obrazloženje propisano člankom 296. UFEU-a mora odgovarati naravi akta o kojem je riječ i da mora jasno i nedvosmisleno odražavati zaključke institucije koja je donijela sporni akt, kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo da se upoznaju s razlozima poduzimanja mjere, a nadležnom sudu omogućilo provođenje njegova nadzora. Ne zahtijeva se da se u obrazloženju podrobno navode sve relevantne činjenične i pravne okolnosti, s obzirom na to da se pitanje ispunjava li obrazloženje akta zahtjeve iz članka 296. UFEU-a mora ocjenjivati ne samo u odnosu na njegov tekst već i na njegov kontekst i na sva pravna pravila kojima se uređuje predmetno pravno područje (presude od 2. travnja 1998., Komisija/Sytraval i Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, t. 63. i od 8. svibnja 2019., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ESB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, t. 87.).

177 Slijedi da obrazloženje ne mora biti iscrpno, već ga treba smatrati dovoljnim ako se u njemu navode činjenice i pravna stajališta koja imaju ključnu važnost u strukturi odluke (vidjeti u tom smislu presude od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 169. i od 3. ožujka 2010., Freistaat Sachsen/Komisija, T-102/07 i T-120/07, EU:T:2010:62, t. 180.).

178 U ovom slučaju iz opisa pobijane odluke iznesenog u točki 13. ove presude proizlazi da je SRB specificirao činjenične i pravne elemente koji imaju suštinsku važnost. Pobijana odluka omogućila je, s jedne strane, tužitelju da se upozna s razlozima odluke donesene kako bi se očuvala njegova prava i, s druge strane, sudu Unije da izvršava svoj nadzor nad zakonitosti te odluke. Naime, tužitelj je mogao osporavati osnovanost ocjena sadržanih u pobijanoj odluci, pogotovo prigovarajući SRB-u u pogledu njegova tumačenja članka 70. stavka 4. Uredbe br. 806/2014 i primjene članka 12. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63 na njegovu situaciju, kao što to proizlazi iz tužbe. Štoviše, kao što to proizlazi iz gornje analize različitih tužbenih razloga istaknutih u tužbi, Opći sud mogao je donijeti odluku o toj argumentaciji i izvršiti svoj nadzor nad pobijanom odlukom. Stoga tužitelj pogrešno navodi da je obrazloženje navedene odluke nedostatno.

179 SRB-u se ne može prigovoriti da nije naveo razloge zbog kojih „se doprinosi za 2015. mogu vratiti ako su se tijekom početne faze trebali platiti manji dodatni iznosi, ali ih se ne bi trebalo vratiti ako se nije dugovao drugi iznos”. Naime, SRB je u svojoj odluci izričito objasnio razloge zbog kojih nije mogao udovoljiti tužiteljevim zahtjevima, kako to proizlazi iz točke 13. ove presude. Osim toga, iz analize prvih pet tužbenih razloga ove presude proizlazi da, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, SRB nikada nije naveo da se „doprinosi za 2015. mogu vratiti”, već je istaknuo da se mogu oduzeti od iznosa koji institucija duguje u skladu s člankom 8. stavkom 2. Provedbene uredbe 2015/81. Dakle, taj tužiteljev argument treba odbiti.

180 S obzirom na sve prethodno navedeno, tužbeni razlog koji se temelji na nedovoljnom obrazloženju pobijane odluke stoga valja odbiti te, slijedom navedenog, odbiti tužbu u cijelosti.

Troškovi

181 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova u skladu s SRB-ovim zahtjevom.

182 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika, Komisija će snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (deseto prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **ABLV Banku AS nalaže se snošenje, osim vlastitih, i troškova nastalih Jedinstvenom sanacijskom odboru (SRB).**

3. **Europska komisija snosit će vlastite troškove.**

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu, 20. siječnja 2021.

Potpisi